

stk. 5). Det andet, der var knyttet til forslaget ikrafttrædelsesbestemmelse, tog sigte på at få „den paragraf, som er mere afgørende og mere skæbnesvanger end alle de andre ændringsforslag til grundloven“, lagt ud til folkets afgørelse, idet § 20 herefter skulle udgå, medmindre den godkendtes af folketingsvælgerne ved en folkeafstemning, der udviste et flertal af de afgivne stemmer for paragraffen. Fra *Oluf Pedersen* (DR) forelå et tredje ændringsforslag angående § 20. Det modificerede bestemmelsen i stk. 2, pkt. 2, ved en tilføjelse om, at det pågældende lovforslag dog skulle bortfalde, hvis ved folkeafstemningen flere stemte imod end for det; her, hvor det drejede sig om en i grundloven direkte fastsat folkeafstemning, burde det være „en reel og ærlig afstemning“, hvor tilhængere og modstandere af suverænitetsafgivelsen stilledes lige. Aksel Larsens to ændringsforslag forkastedes med 120 stemmer mod 7, Oluf Pedersens med 115 stemmer mod 9. Efter at § 20 var vedtaget med 118 stemmer mod 7 (1 stemte ikke), stillede Aksel Larsen til 3. behandling ændringsforslag om, at den der omhandlede folkeafstemning skulle foregå — ikke efter reglerne i § 42, men efter reglerne om folkeafstemning ved grundlovsforandringer, så at suverænitetsafgivelse var betinget af tilslutning fra mindst 40 pct. af samtlige vælgere. Dette ændringsforslag forkastedes med 129 stemmer mod 7 (1 undlod at stemme). Under behandlingen i landstinget genoptog *Chr. Nielsen* (DK) ændringsforslaget om at lade § 20 udgå, medmindre paragraffen ved særlig folkeafstemning godkendtes med et flertal af folketingsvælgerens stemmer (forkastet 67—1), og ved „næste“ behandling i folketinget blev det stillet påny af Aksel Larsen og endnu en gang forkastet (127—7).

§ 21 (indholdsmæssigt = grdl. 1920 § 23). Kongen kan for folketinget lade fremsætte forslag til love og andre beslutninger.

§ 22. Et af folketinget vedtaget lovforslag får lovkraft, når det senest 30 dage efter den endelige vedtagelse stadfæstes af kongen. Kongen befaler lovens kundgørelse og drager omsorg for dens fuldbyrdelse.

Afskaffelsen af begrebet „rigsdagssamling“ har gjort det nødvendigt at ændre den hidtidige tidsfrist for kongens stadfæstelse af vedtagne lovforslag („inden næste rigsdagssamling“). Man har ikke fundet det rimeligt at sætte tidsfristen til rigsdagsårets udgang, men har ment at burde fastsætte en frist af bestemt længde. Folketingsudvalgets ordfører udtalte, at det måske kunne have været praktisk at gøre fristen noget længere, og gik ud fra, at den i tilfælde af en folkeafstemning i medfør af § 42 „først kan regnes fra den dag, da folkeafstemningen har fundet